

Θανάσης Μελάκος

Νυχτερινά παραμύθια τ' ουρανού

Εικονογράφηση: Μαρία Τριανταφύλλου

ΕΤΑΙΡΕΙΑ
ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑΣ
& ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ
ΒΡΑΒΕΙΟ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Θανάσης Μελάκος

Νυχτερινά παραμύθια τ' ουρανού

Βόλος 2024

Εικονογράφηση: Μαρία Τριανταφύλλου

στον Γιάννη, τη Σουραΐνα, τον Αύγουστο, τον Θεόφιλο και σε όλα τα
παιδιά που ατενίζουν τον ουρανό κι αναρωτιούνται..

ΕΤΑΙΡΕΙΑ
ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑΣ
& ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ
ΒΡΑΒΕΙΟ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

ISBN: 978-618-86069-3-7

Έκδοση: Εταιρεία Αστρονομίας και Διαστήματος

Φιλολογική επιμέλεια: Ευμορφία Ψιμογιάννου

Copyright:

Αθανάσιος Μελάκος

Λ. Δημοκρατίας 251, Αργιά

37300 ΒΟΛΟΣ

melakos.ath@gmail.com

Π ρ ό λ ο γ ο ς

Έχουν περάσει δέκα χρόνια από τότε που οι συντελεστές του έργου «Νυχτερινά Παραμύθια τ' Ουρανού», Θανάσης Μελάκος και Μαρία Τριανταφύλλου, το είχαν καταθέσει στην Εταιρεία μας για έκδοση, αλλά δεν κατέστη δυνατό να κυκλοφορήσει για οικονομικούς λόγους.

Ήδη όμως, ο πρώην πρόεδρος της Εταιρείας μας, ο Κωνσταντίνος Μαυρομμάτης, ανέλαβε τη χρηματοδότησή του, για να εκδοθεί σε περιορισμένο αριθμό αντιτύπων. Τον ευχαριστούμε θερμά για την πρωτοβουλία του αυτή, που αποδεικνύει άλλη μια φορά την αγάπη του για την Εταιρεία μας και την προθυμία του να υποβάλλεται σε οποιεσδήποτε θυσίες για την πρόοδο και ευημερία της.

Το βιβλίο είναι αξιόλογο και απευθύνεται σε παιδιά του Νηπιαγωγείου και των πρώτων τάξεων του Δημοτικού. Είναι γραμμένο με απλότητα και μεθοδικότητα. Μέσα από τα παραμύθια του εξυφαίνεται μια πολύ καλή προσέγγιση των κυριότερων αστερών και των πιο γνωστών αστερισμών του ουρανού, με παιδική αφέλεια και λιτότητα.

Τα παραμύθια του βιβλίου, μέσα από τις διάφορες πλοκές, ξετυλίζουν είκοσι και πλέον αστερισμούς (Μικρή και Μεγάλη Άρκτο, Δράκοντα, Κηφέα, Κασσιόπη, Ανδρομέδα, Πήγασο, Περσέα, Κόμη της Βερενίκης, Κένταυρο κ.ά.), καθώς και πάνω από δέκα λαμπρούς αστέρες του ουρανού (Αλγκόλ, Πλειάδες, Σείριο, Μέγα και Μικρό Κύνα, Αίγα, Αρκτούρο, Κάστορα, Πολυδεύκη κ.ά.). Τα παραμύθια του βιβλίου διατρέχουν δεκάδα ολόκληρη τοπωνυμίων της Μαγνησίας (Πήλιο, Άλλη Μεριά, Γορίτσα, Χάνια, Ζερέλια, Αλυκές, κ.ά), συνδέοντάς τα με αντικείμενα και ζώα της καθημερινής μας ζωής (μολύβι, ξύστρα, βότσαλο, σιαντζόχοιρο, παγκάκι, γάτα, κ.ά.), ενώ δεν παραλείπονται μυθικές μορφές και θεοί της Αρχαίας Ελλάδας (Δίας, Άτλαντας, Ποσειδώνας, Αφροδίτη, κ.ά.). Και όλα αυτά με ένα πλήθος από ζωγραφιές. Εικονογραφήσεις μεγάλες και μικρές, που εξάπτουν τη φαντασία του παιδιού και του δίνουν ζωντανή την περιγραφή του παραμυθιού.

Γενικά είναι ένα θαυμάσιο παιδικό αστρονομικό βιβλίο, που έλειπε από την πλούσια αστρονομική βιβλιοθήκη της Εταιρείας μας και είμαστε βέβαιοι ότι θα αγαπηθεί από όλους τους γονείς, αλλά και από όλους τους νηπιαγωγούς, αφού θα αποτελέσει ένα πολύτιμο δώρο για τα παιδιά. Ιδιαίτερα ελπίζουμε να αγαπηθεί από τους κατοίκους της Μαγνησίας, διότι στην περιοχή τους ξετυλίγεται όλη η πλοκή των παραμυθιών.

Κλείνοντας αυτόν τον σύντομο πρόλογο, θα θέλαμε να συγχαρούμε θερμά τους δύο συντελεστές της έκδοσης αυτής και να ευχηθούμε να είναι καλοτάξιδο το βιβλίο τους.

Βόλος, 15η Φεβρουαρίου 2024

Το Διοικητικό Συμβούλιο

της Εταιρείας Αστρονομίας και Διαστήματος

Η περιπέτεια μιας ξύστρας!

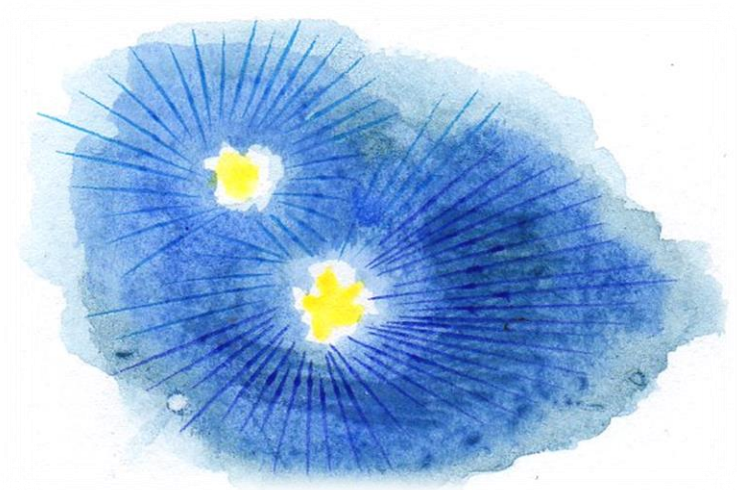
Η νύχτα είχε πέσει για τα καλά στην πόλη. Η ώρα ήταν περασμένες δώδεκα και στο σπίτι όλα τα φώτα ήταν σβηστά. Στο δωμάτιο που είναι το γραφείο του κυρίου Κώστα η κουρτίνα είναι ανοικτή. Το φεγγάρι είναι σχεδόν στη χάση και το λίγο κίτρινο φως του, που μπαίνει από το παράθυρο, φωτίζει τα βιβλία και τις χειρόγραφες σημειώσεις πάνω στο γραφείο. Απόλυτη ησυχία. Η μόνη κίνηση είναι αυτή που κάνουν οι σκιές των φύλλων στον τοίχο. Φτιάχνουν ένα σωρό παράξενα σχήματα, καθώς ο φθινοπωρινός αέρας έξω σαλεύει τα κλαδιά... Όλοι κοιμούνται τέτοιαν ώρα, ακόμη κι ο σκύλος στην αυλή!

Όμως πάνω στο γραφείο, η ξύστρα πλάι στα χαρτιά, λίγο πιο πέρα από το μολύβι, δεν μπορεί να κλείσει μάτι. Ξαγρυπνάει πάλι, όπως κάθε βράδυ.

Βλέπετε, ο κύριος Κώστας, πριν πάει για ύπνο, έχει τη συνήθεια να συμμαζεύει το γραφείο του και να ξύνει το μολύβι του. Θέλει λέει το πρωί, αρχίζοντας η νέα μέρα, να είναι όλα τακτοποιημένα κι έτοιμα για δουλειά.

- «Και είναι ανάγκη να το κάνει αυτό –άκουσον άκουσον- την ώρα που με έχει πάρει ο πρώτος γλυκός ύπνος;» γκρίνιαζε θυμωμένη η ξύστρα.

Ο κύριος Κώστας είναι ένας πράος άνθρωπος. Όλοι τον αγαπούν και τον σέβονται. Αυτός όμως έχει δύο μεγάλες αγάπες. Τα μικρά παιδιά και τ' αστερία!

Ήταν για πολλά χρόνια καθηγητής μαθηματικών. Τώρα ως συνταξιούχος είχε αρκετό χρόνο, για να κάνει τις δύο του αγάπες μία.

Μαζί με τους φίλους του έφτιαζαν ένα σχολείο αστρονομίας για μικρά παιδιά. Είχε γράψει μάλιστα και τα περισσότερα βιβλία του. Κάθε μέρα έγραφε ως αργά το βράδυ. Το ίδιο και σήμερα. Η ξύστρα δεν άντεχε άλλο, είχαν σπάσει τα νεύρα της, καθώς για άλλη μια φορά της χάλασαν τον ύπνο!

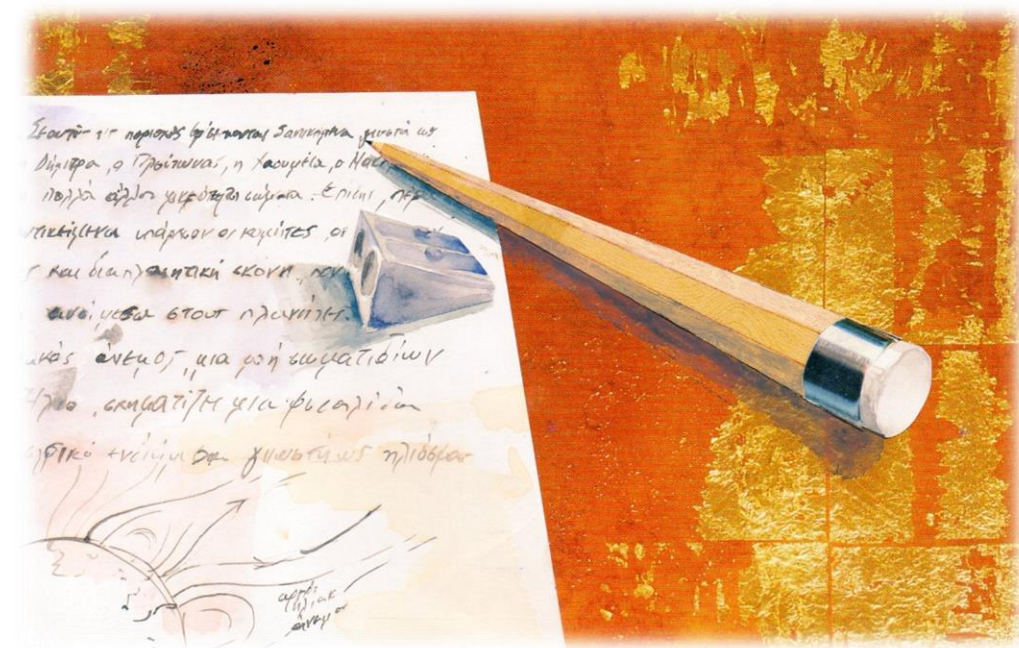
- «Μα καλά, βρε μολύβι, τι γράφει όλη την ημέρα ο κύριός μας;» ρώτησε απελπισμένη.

Το μολύβι, που είδε πόσο νευριασμένη ήταν, αποφάσισε να της λύσει την απορία.

«Εντάξει, αφού το θέλεις θα σου πω. Κι αν θέλεις, μπορώ κάθε βράδυ να σου λέω αυτά που γράφουμε! Άλλωστε, χάρη σε σένα η μύτη μου είναι πάντα σε ετοιμότητα! Σου αξίζει! Χάρη και στη δική σου βοήθεια γράφονται τα βιβλία!»

Η ξύστρα χάρηκε τόσο πολύ, που ο θυμός και τα νεύρα της εξαφανίστηκαν στη στιγμή. Τη θέση τους είχαν πάρει τώρα η περιέργεια και η αγωνία.

«Δηλαδή; Θα μου πεις αυτά που γράφετε μέσα στα βιβλία;» είπε με ενθουσιασμό, καθώς βολευόταν σε μια πιο αναπαυτική θέση.

Το μολύβι, ξαπλωμένο δίπλα της, αργά και ήρεμα άρχισε να της διηγείται:

«Μια φορά κι έναν καιρό, τα πολύ παλιά τα χρόνια, στην Πελοπόννησο ζούσε μία όμορφη βασιλοπούλα, μια νύμφη, που τη έλεγαν Καλλιστώ. Ο Δίας, όταν την είδε, την

ερωτεύτηκε παράφορα κι έκανε μαζί της ένα αγοράκι, τον Αρκάδα. Όταν όμως η γυναίκα του, η θεά Ήρα, το έμαθε, θύμωσε πολύ και μεταμόρφωσε την όμορφη Καλλιστώ σε αρκούδα. Μοναχή και λυπημένη, χωρίς το μωρό της, την άφησε να περιπλανιέται στα δάση της Αρκαδίας.

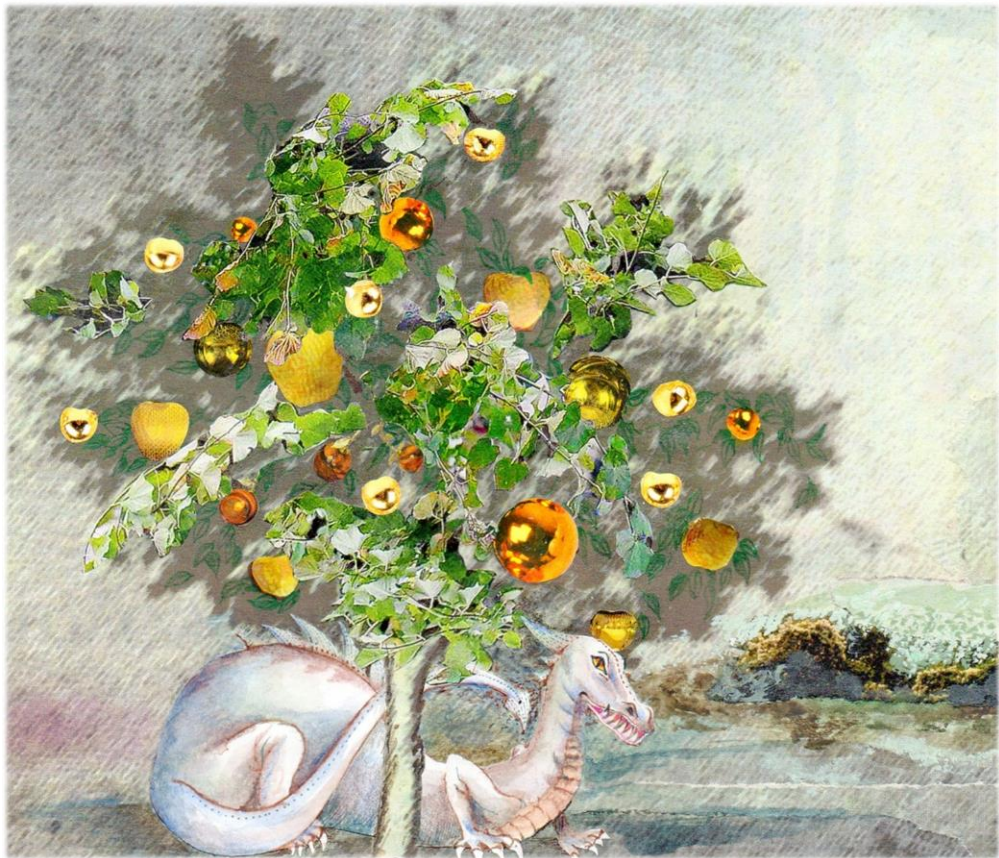
Χρόνια μετά, ο Αρκάς είχε γίνει ένα όμορφο παλικάρι. Μια μέρα που είχε βγει για κυνήγι, συναντήθηκε με την αρκούδα. Μόλις αυτή είδε το παιδί της, έτρεξε να το αγκαλιάσει. Ο Αρκάς, μη γνωρίζοντας ποια είναι, έβγαλε το τόξο του για να σκοτώσει το θηρίο που ερχόταν καταπάνω του. Ο Δίας που τους έβλεπε από τον Όλυμπο, για να μη γίνει το φονικό, μεταμόρφωσε τον Αρκάδα σε αρκουδάκι που έτρεξε κι έπεσε χαρούμενο στην αγκαλιά της μαμάς του! Για

να γλιτώσουν όμως από την οργή της Ήρας, τους έκανε αστεράκια και τους έβαλε στον ουρανό. Από τότε κάθε βράδυ, να εκεί πάνω, η μεγάλη αρκούδα και το μικρό αρκουδάκι της είναι αχώριστοι και μας κοιτάζουν από ψηλά!»

- «Τι όμορφα που είναι τ' άστρα!»

- «Όμορφα σαν χρυσά μήλα», είπε το μολύβι. Το επόμενο βράδυ της έδειξε τ' αστερία που σαν φίδι απλώνονταν στον ουρανό, περνώντας ανάμεσα από τη Μικρή και τη Μεγάλη Άρκτο.

- «Τα πολύ παλιά τα χρόνια, ο Άτλαντας ήταν αυτός που κρατούσε στους ώμους του τον ουρανό. Στον κήπο του ήταν οι μηλιές που έβγαζαν τα χρυσά μήλα. Τα άστρα είναι τα χρυσά μήλα των Εσπερίδων κι αυτό το ουράνιο φίδι, το βλέπεις; είναι ο Δράκοντας. Στέκεται εκεί άγρυπνος φρουρός κάθε βράδυ και όλες τις εποχές, για να μην κλέψουν τα μήλα από το περιβόλι τ' ουρανού.»

Ένα άλλο βράδυ, της έδειξε προς το Βορρά έναν αστερισμό που είχε σχήμα σαν σπιτάκι.

- «Είναι ο Κηφέας, που ήταν βασιλιάς της μακρινής Αιθιοπίας κι αυτή στ' αριστερά του, που μοιάζει με το γράμμα Σίγμα, είναι η γυναίκα του η Κασσιόπη. Ήταν πολύ όμορφη αλλά και πολύ εγωίστρια. Κοιτούσε συχνά τον εαυτό της

στον καθρέφτη της κι έλεγε πως είναι η πιο όμορφη γυναίκα του κόσμου... Πιο όμορφη ακόμη κι από τις Νηρηίδες, τις κόρες του Ποσειδώνα! Όταν το άκουσε αυτό ο θεός της θάλασσας, εξοργίστηκε τόσο που πλημμύρισε τη χώρα τους. Σα να μην έφτανε αυτό, τους έστειλε για τιμωρία κι ένα τεράστιο κήτος, που καταβρόχθιζε ζώα και ανθρώπους.»

- «Πω πω, τόσα πολλά δεινά! Τι κρίμα!»

- «Τόσα κι ακόμη περισσότερα γεννά η ματαιοδοξία, αλλά να μη φοβάσαι, η αγάπη κερδίζει πάντα στο τέλος. Είναι γραμμένο στους ουρανούς.»

- «Μπορεί να με κουράζει το ξενύχτι, αλλά να ξέρεις πολύ χαίρομαι που τα λέμε», είπε η ξύστρα γλαρωμένη και καθώς χασμουριόταν, αναρωτήθηκε:

- «Φαίνονται κι αλλού τ' αστέρια εκτός από τον ουρανό;» και δώσ' του πάλι χασμουρητό!

- «Στις λήμνες!» απάντησε το μολύβι, αλλά η ξύστρα ίσα ίσα που το άκουσε... Έξω το σκοτάδι είχε αρχίσει να αραιώνει και δεν μπορούσε να κρατήσει περισσότερη ώρα τα βλέφαρά της ανοιχτά.

- «Στις λ ί μ ν . . » κατάφερε να ψελλίσει η ξύστρα, καθώς ο ύπνος την έπαιρνε σιγά-σιγά, γλυκά στην αγκαλιά του.

- «Άντε, φτάνει γι' απόψε. Κι αύριο θα 'χει νύχτα...» είπε το μολύβι, καθώς έγερνε στη μολυβοθήκη για να κοιμηθεί..

Ο καθρέφτης των άστρων.

Την επόμενη νύχτα μια πυγολαμπίδα, που πετούσε αναβοσβήνοντας σαν αεροπλανάκι γύρω από το σπίτι, προσγειώθηκε στο πρεβάζι του παραθύρου, έξω από το γραφείο. Κάθισε εκεί για να πάρει μερικές ανάσες, να ξαποστάσει και να συνεχίσει την πτήση της. Μετά από λίγο, όλα τα φώτα του σπιτιού έσβησαν. Μόλις έπεσαν όλοι για ύπνο, η ξύστρα, που περίμενε πώς και πώς αυτή τη στιγμή, είπε σιγανά:

- «Έι μολύβι, τι γράψατε σήμερα;»

- «Ένα άρθρο για δυο λίμνες που θα δημοσιευτεί σε ένα αστρονομικό περιοδικό.»

- « Ωω!!! και τι δουλειά έχουν οι λίμνες με τ' αστέρια, μολυβάκι μου;»

Η πυγολαμπίδα έπρεπε να φύγει. Την περίμεναν τα παιδιά της εδώ και ώρα σε μια ρεματιά στο Πήλιο. Πετώντας μακριά προς την Ανατολή και το Βορρά, άρχισε να ανεβαίνει ψηλά στο βουνό, προς την κορυφή του. Πέρασε ανάμεσα από την Άλλη Μεριά και τη Γορίτσα, άφησε αριστερά της την Ανεμούτσα και βρέθηκε στη μεγάλη ρεματιά, ανάμεσα από Δράκεια και Άγιο Λαυρέντη. Από κει ανηφόρισε για τα Χάνια. Σε όλη τη διάρκεια της πτήσης της, αναρωτιόταν τι δουλειά έχουν τ' αστέρια με τις λίμνες. Πετούσε, σκεφτόταν κι άκρη δεν έβρισκε... Κουρασμένη, λίγο πριν φτάσει στα ξέφωτα, στις Αγριόλευκες, στάθηκε πάλι να ξαποστάσει πάνω σ' ένα πεσμένο ξύλο, δίπλα σε ένα μυρωδάτο θυμάρι και μια παράξενη πέτρα.

-«Καλωσόρισες!» της είπε η πέτρα. «Έλα, κάθισε δίπλα μου!»

«Περίεργη μου φαίνεσαι... Διαφορετική!» είπε παρατηρώντας την η πυγολαμπίδα.

- «Ναι, γιατί είμαι βότσαλο της λίμνης..»

- «Ααα!!!! και πώς βρέθηκες εδώ;»

- «Ένας περιπατητής με πήρε από τη λίμνη που ζούσα και μ' έβαλε στο σάκο του, να με έχει ενθύμιο. Τι κακιά συνήθεια κι αυτή! Πριν δυο χρόνια που ήρθε στο Πήλιο, έκατσε ακριβώς σε αυτό εδώ το σημείο να ξεκουραστεί, όπως κι εσύ. Φεύγοντας έπεσα από το σάκο του που με είχε ξεχάσει και να 'μαι...»

- «Χμ, μήπως εσύ ξέρεις να μου πεις τι σχέση έχουν οι λίμνες με τα αστέρια;»

Το βότσαλο έτριψε λίγο το κεφάλι του, σιέφτηκε, ξανατρίφτηκε, ξανασιέφτηκε, καθάρισε βήχοντας ελαφρά τη φωνή του, πήρε ύψος περισπούδαστο και είπε:

- «Εεε... και βέβαια ξέρω! Εκεί ζούσα για χιλιάδες χρόνια... Μα αυτές οι λίμνες είναι μαγικές. Οι λίμνες είναι ο καθρέφτης των αστεριών!!! Δεν το ήξερες αυτό; Εκεί κοιτάζουν τον εαυτό τους. Βέβαια! Εκεί μέσα θαυμάζουν και χαίρονται την ομορφιά τους. Γι' αυτό αγαπούν τόσο πολύ τη Γη. Όταν καθρεφτίζονται τα βράδια, λένε όλους τους μύθους και τις ιστορίες τους στις λίμνες. Όπως κάνουν οι κοπέλες που μιλάνε στον καθρέφτη τους! Μερικές από αυτές τις λιμνούλες μάλιστα τις έφτιαξαν τα ίδια τα αστέρια.»

«Τι μου λες; Πώς το έκαναν αυτό;» ρώτησε η πυγολαμπίδα.

- «Να, πετούσαν με δύναμη μεγάλες αστρόπετρες πάνω στη Γη και της άνοιγαν βαθουλώματα. Ε, όταν ήρθαν οι βροχές, γέμισαν νερό και έγιναν λίμνες. Αυτές ξέρουν όλες τις άστρο-ιστορίες από πρώτο χέρι.»

Το βότσαλο σταμάτησε να μιλάει για λίγο. Πήρε ύφος σοβαρό, κοίταξε δεξιά, κοίταξε αριστερά -μην τυχόν υπάρχει κανείς και τους ακούσει- στράφηκε στο αυτί της πυγολαμπίδας και της είπε χαμηλόφωνα:

-«Θα σου πω ένα μυστικό. Τα νερά τους, τις νύχτες που δεν βγαίνει το φεγγάρι... μπορούν και μιλάνε!!»

Η πυγολαμπίδα είχε μείνει με το στόμα ανοιχτό.

- «Μιλάνε τα νερά τους, όταν δεν έχει φεγγάρι; Ωωω!!! και σήμερα έχουμε Νέα Σελήνη!» ψέλλισε.

✕

Την ίδια ώρα, σαράντα περίπου χιλιόμετρα μακριά προς το Νότο και τη Δύση, ένας νεαρός σκιαντζόχοιρος έκανε τη βόλτα του. Θαύμαζε τ' άστρα και τραγουδούσε! Χόρευε κι έκανε τούμπες, κοντά σε δύο μικρές λιμνούλες. Πλησιάζοντας προς τη μεγαλύτερη λίμνη, κοντοστέκεται. Κοιτάζει γοητευμένος μία τ' αστέρια ψηλά και μία το καθρέφτισμά τους στο νερό! Ξανακοιτάει ψηλά, ξανακοιτάει χαμηλά.

- «Και πάνω ουρανός... και κάτω ουρανός!» σκέφτηκε και χαμογέλασε.

- «Πώς να σε λένε εσένα άραγε;» είπε βλέποντας ένα αστέρι μέσα στη λίμνη. «Δεν σε ξέρω». Πριν προλάβει να κοιτάξει και να το δει στον ουρανό, μόλις που πήγε να γυρίσει την πλάτη του, του απαντάει το νερό:

- «Είναι ο Σιράχ, άστρο της Ανδρομέδας. Δεν τον ξέρεις;»

- «Όχι... Εσύ τον ξέρεις;»

- «Μα και βέβαια. Η Ανδρομέδα ήταν κόρη του Κηφέα και της Κασσιόπης. Όταν υπέφεραν από τους σεισμούς, τους καταποντισμούς, τις πλημμύρες και το Κήτος, ο βασιλιάς πήγε στη Λιβύη, στο μαντείο του Άμμωνα Δία, για να πάρει συμβουλές. Ήθελε να σώσει το λαό και τη χώρα του. Ο χρησμός όμως ήταν τραγικός γι' αυτόν. Έπρεπε να δώσει τη μονάκριβη κόρη του βορά στο Κήτος! Μαζί με τη γυναίκα του και μια μεγάλη πένθιμη συνοδεία σφιχτόδεσαν την Ανδρομέδα σε ένα βράχο στην άκρη της θάλασσας, για να έρθει να την φάει το τέρας.»

Ο σκαντζόχοιρος είχε αναγκαθιάσει! Δεν άντεχε να ακούει άλλο αυτή τη φρικιαστική ιστορία.

- «Κι αυτός ο αστέρας εκεί;» ρώτησε για να αλλάξει κουβέντα η λίμνη.

- «Αυτός είναι ο Αλγκόλ. Ανήκει στον αστερισμό του Περσέα, που ήταν ένας τολμηρός και άφοβος νεαρός και σκότωσε τη φοβερή Μέδουσα! Από τότε κρατάει στο χέρι του το τρομερό της κεφάλι. Είναι το Γοργόνειο που πετρώνει όποιον έχει την ατυχία να το κοιτάξει στα μάτια. Ο Περσέας φοράει στα πόδια του σανδάλια με φτερά και τρέχει στον ουρανό καβάλα στο φτερωτό του άτι, τον Πήγασο. Να, σκαντζόχοιρε, δες! Αυτός είναι ο αστερισμός

του Πήγασου», είπε και φώτισε τα άστρα του στα νερά της.

«Περνώντας από τη θάλασσα βλέπει την άμοιρη Ανδρομέδα δεμένη στο βράχο και την ερωτεύεται. Η ομορφιά της τον κάνει ακόμη πιο θαρραλέο κι τρέχει να την σώσει. Αρχίζει να παλεύει με το Κήτος και όταν φέρνει το Γοργόνειο μπροστά στο πρόσωπό του, αυτό πετρώνει και βυθίζεται στη θάλασσα. Ελευθερώνει την όμορφη βασιλοπούλα και την παίρνει γυναίκα του.»

-«Μπράβοοοοο!!» φώναξε ο σκαντζόχοιρος ανακουφισμένος κι ευτυχής, που σώθηκε η όμορφη πριγκίπισσα και οι άνθρωποι της χώρας της.

Αυτά κι άλλα πολλά του έλεγε και πέρασε η ώρα στα Ζερέλια...

Πίσω στο γραφείο, εκείνη ακριβώς τη στιγμή το μολύβι τελείωνε τη διήγησή του:

-«... Αυτές οι λίμνες είναι τα αποτυπώματα των άστρων στη Γη. Μας τις έφτιαξαν δύο μετεωρίτες που έπεσαν πριν από χιλιάδες χρόνια στην περιοχή μας... »

Το κεφάλι της ξύστρας είχε γύρει.

- «Νύσταξες ξύστρα; Άντε, φτάνει πάλι γι' απόψε. Κι αύριο θα 'χει νύχτα...» είπε το μολύβι και μπήκε νωχελικά στη μολυβοθήκη του.

Το παγκάκι και η γάτα

Πολλές νύχτες πέρασαν και πολλές ιστορίες ειπώθηκαν. Είχε μπει πλέον ο χειμώνας, όταν ένα βράδυ η ξύστρα αναρωτήθηκε ψιθυριστά:

-«Να είμαι άραγε εγώ η μοναδική τυχερή που μου μιλάν για τα άστρα κάθε βράδυ;»

Το μολύβι δεν την άκουσε. Εκείνη τη στιγμή κοιτούσε έξω από το παράθυρο, πέρα από τη θάλασσα, προς την απέναντι μεριά της πόλης. Άλλη μια μέρα δουλειάς είχε τελειώσει κι ο κύριος Κώστας μόλις είχε κλείσει το φως του γραφείου του. Την ίδια στιγμή έσβησε κι ένα άλλο φως, ψηλά, πάνω στο λοφάκι, δίπλα στην εκκλησία του προφήτη Ηλία, στις Αλυιές. Αυτό κοιτούσε το μολύβι.

Ήταν η λάμπα ενός στύλου που κάηκε κι έσβησε. Το παγκάκι δίπλα από τον στύλο έμεινε για πρώτη φορά στα σκοτάδια.

-«Τι είναι αυτά στον ουρανό; Μα πώς συνέβη αυτό;» αναρωτήθηκε.

Όταν είμαστε κάτω από το φως μιας λάμπας δεν μπορούμε να δούμε τ' αστέρια στον ουρανό! Όλοι το ξέρουν αυτό! Όλοι, εκτός από τα παγκάκια...

II

Η Λίνα είναι μια γάτα που ζει στην πόλη, είχε γεννηθεί όμως στο λοφάκι, στις φραγκοσυκιές πίσω από την εκκλησία. Εκεί τη βρήκαν! Μπορεί οι άνθρωποι να ξεχνάνε το μέρος που γεννήθηκαν, τους τόπους που περπάτησαν και τα συναισθήματα που ένοιωθαν κάποτε, μια γάτα σαν τη Λίνα όμως δεν ξεχνάει ποτέ. Ούτε δρόμους, ούτε παγκάκια, ούτε συναισθήματα. Όσα χρόνια κι αν περάσουν. Χρόνια τώρα επισκέπτεται το μέρος που γεννήθηκε.

Πάει στο παγκάκι δίπλα από το ναό και λένε ιστορίες. Η Λίνα, από τη ζωή της στην πόλη. Το παγκάκι, αυτά που ακούει από τους ανθρώπους που κάποιες φορές έρχονται και κάθονται πάνω του. Πολλούς από αυτούς μάλιστα τους γνωρίζουν και οι δύο. Πολύ τους αρέσει να μιλάνε για κοινούς γνωστούς. Αυτή η χειμωνιάτικη βραδιά όμως είναι διαφορετική από τις άλλες. Το παγκάκι, αν κι έχει ακούσει πολλούς ανθρώπους να μιλάνε για τα άστρα -ζευγαράκια κυρίως- σήμερα τα βλέπει για πρώτη φορά στη ζωή του και μαγεύεται από την ομορφιά τους.

- «Για φαντάσου!!! Να ξέρω τόσα πολλά για τους ανθρώπους και τίποτα για τ' αστέρια» είπε το παγκάκι.

Η Λίνα ήξερε τους αστερισμούς απ' έξω κι ανακατωτά. Βλέπετε, εδώ και τρία χρόνια δεν είχε χάσει ούτε μια ευκαιρία! Τρύπωνε μέσα στο σχολείο της αστρονομίας κάθε φορά που γινόταν μάθημα. Του έδειξε λοιπόν τον Μπετελγκέζ κι έναν αστερισμό σαν παπιγιόν που έγερνε κι άρχισε να το ξεναγεί στον ουράνιο θόλο.

- «Μια φορά κι έναν καιρό, τα πολύ παλιά τα χρόνια ήταν ένας πολύ ρωμαλέος κυνηγός, ο Ωρίωνας. Φορούσε και μια ζώνη στη μέση του. Την βλέπεις; Είναι αυτά τα τρία αστέρια, εκεί ψηλά! Ήταν τόσο άξιος που η θεά Άρτεμις τον έπαιρνε μαζί της στο κυνήγι. Ερωτεύτηκε όμως τις Πλειάδες, τις επτά πανέμορφες κόρες του Άτλαντα και τις κυνηγούσε να τις απαγάγει. Όταν οι κοπέλες ζήτησαν τη βοήθεια του Δία για να τις γλυτώσει, αυτός τις έκανε αστέρια και τις έβαλε στον ουρανό. “Πούλια” τις λένε οι άνθρωποι.

Να, εκεί είναι», του έδειξε η Λίνα. «Ο Ωρίωνας όμως έγινε κι αυτός αστερισμός κι εξακολουθεί να τις

καταδιώκει στον ουρανό. Αυτές βέβαια, καθώς είναι πιο μπροστά, προλαβαίνουν και του ξεφεύγουν πέφτοντας πρώτες στη θάλασσα. Κάθε βράδυ του χειμώνα συμβαίνει αυτό, πολλές χιλιάδες χρόνια τώρα.»

Το παγκάκι είχε εντυπωσιαστεί! Δεν χόρταινε να την ακούει.

-«Νομίζω ότι εσείς οι γάτες ξέρετε τα πάντα για τον ουρανό και τ' άστρα».

- «Πού να δεις τα δέντρα!» είπε η Λίνα κι άρχισε να τεντώνεται. Η αυγούλα είχε αρχίσει να χρωματίζει τη βουνοκορφή. Σε λίγο θα ξημέρωνε. Έπρεπε να φύγει.

- «Αύριο βράδυ σε περιμένω πάλι, εντάξει;»

- «Εντάξει».

Το άλλο βράδυ του έδειξε τον αστερισμό του Μεγάλου Κυνός.

- «Είναι ένα από τα δύο σκυλιά τού Ωρίωνα. Αυτό εκεί είναι το πιο φωτεινό αστέρι που βλέπουμε στον ουρανό, ο Σείριος. Κι αυτό το άστρο», είπε δείχνοντας πιο ανατολικά, «είναι ο Προκύων! Ανήκει στον αστερισμό του Μικρού Σκύλου. Λοιπόν παγκάκι, κάθε χειμώνα όταν κοιτάς τον ουρανό, θα βλέπεις αυτό εδώ το τρίγωνο που σχηματίζουν ο Μπετελγκεζ, ο Προκύων και ο Σείριος!»

Το παγκάκι κοιτούσε γεμάτο δέος! Βόρεια του Ωρίωνα, του έδειξε τον αστερισμό του Ηνίοχου.

- «Κι αυτό εκεί, βλέπεις; Είναι το μεγαλύτερο αστέρι του, η Αίγα. Είναι η κατσίκα από την Κρήτη, η Αμάλθεια, που με το γάλα της έθρεψε τον Δία, όταν ήταν βρέφος και τον έκρυβαν σε μια σπηλιά. Πήρε κι αυτή τη θέση που της άξιζε στον ουρανό» είπε η Λίνα στο παγκάκι που θαύμαζε αμίλητο.

Όταν τέλειωσε, τα σύννεφα είχαν απλωθεί στο νυχτερινό ουρανό και δεν μπορούσαν να δουν τίποτα.

-«Μην ανησυχείς» είπε η Λίνα. «Είναι ο διαγωνισμός αστρονομίας των μικρών δέντρων. Οι γονείς τους τραβάνε τη συννεφοκουρτίνα στον ουρανό και οι εξετάσεις αρχίζουν!»

- «Εεε;» άνοιξε διάπλατα τα μάτια του το παγκάκι.

- «Ναι! Για κάθε σωστή απάντηση που δίνουν τα μικρά δεντράκια στις εξετάσεις τους, μια σταγόνα νερού πέφτει στο χώμα. Έτσι ποτίζονται τα δέντρα και τα φυτά στη Γη. Έτσι γίνεται η βροχή. Έτσι γεμίζουν με νερό τα ποτάμια.»

Το επόμενο βράδυ ήταν ξάστερο. Η Λίνα έδειξε στο παγκάκι τον αστερισμό του Λαγού, που κρυβόταν κάτω από τα πόδια του Ωρίωνα.

-«Τζάμπα τον ψάχνουν τα δυο σκυλιά του. Δεν θα τον βρουν ποτέ» είπε η γάτα, που δεν συμπαθούσε έτσι κι αλλιώς τα σκυλιά!

Το άλλο βράδυ όμως, η καμένη λάμπα είχε αντικατασταθεί με μια καινούρια από το συνεργείο

του δήμου. Το παγκάκι ήταν περίλυπο. Ποιος ξέρει αν θα ξανάβλεπε ποτέ τα θαυμάσια του νυχτερινού ουρανού! Η Λίνα δεν μπορούσε να το βλέπει τόσο στεναχωρημένο. Του υποσχέθηκε ότι θα φρόντιζε να έχουν ξανά την ευκαιρία να κάνουνε μαζί κι άλλες αστροβραδιές. Το παγκάκι όμως δεν ήταν καθόλου βέβαιο πως η φίλη του θα τα κατάφερνε.

-«Και πώς θα το φροντίσεις αυτό;» τη ρώτησε.

-«Κάτι έχω στο μυαλό μου» απάντησε η Λίνα, ενώ έγλειφε ήρεμη την πατούσα της..

Την άλλη μέρα χτένισε με επισημότητα τη γούνα της. Κάποιοι είπαν πως την είδαν το απόγευμα να μπαίνει στο Δημαρχείο και πως βγήκε από κει αργά το βράδυ. Κανείς δεν έμαθε ποτέ τι συζητούσαν τόσες ώρες με τον κύριο δήμαρχο και τους συμβούλους του. Από τότε πάντως κάθε χρόνο, ένα βράδυ και για μια ώρα, όλα τα δημόσια φώτα της πόλης σβήνουν. Έτσι και τα παγκάκια μπορούν να βλέπουν τ' άστρα!

Την ίδια στιγμή στο γραφείο, η ξύστρα με δυσκολία άκουγε το μολύβι να διηγείται: «... και για να μεταδώσουν το μήνυμα της προστασίας του περιβάλλοντος σε κάθε ήπειρο, σε κάθε χώρα, σε κάθε πόλη, οι άνθρωποι σβήνουν για μια ώρα όσα φώτα μπορούν αγαπητή μου και γιορτάζουν την “Ωρα της Γης”» είπε το μολύβι. Βλέποντάς την όμως να μην μπορεί να κρατήσει το κεφάλι της όρθιο από τη νύστα, είπε:
- «Άντε, φτάνει πάλι γι’ απόψε. Κι αύριο θα ‘χει νύχτα. Ας πάμε να ξεκουραστούμε.»

Έτσι περνούσαν οι βραδιές τους με μύθους και ιστορίες, ενώ τις ημέρες άνθιζαν τριγύρω ένα σωρό δέντρα, πολύχρωμα λουλούδια και μυρωδάτα βοτάνια, για να καλωσορίσουν, όπως κάθε χρόνο, μεγαλοπρεπώς την Άνοιξη!!!

Το όνειρο του Ονείρου.

Η ξύστρα έκλεισε τα μάτια της κι αποκοιμήθηκε. Σε λίγη ώρα άρχισε να ονειρεύεται. Είδε λέει στον ύπνο της πως ένα μικρό Όνειρο είχε χάσει το δρόμο του προς τη Γη. Περιπλανιόταν τρομαγμένο ανάμεσα στους αστερισμούς και ήταν στενοχωρημένο, επειδή είχε ξεχάσει την ιστορία που θα έπρεπε να δείξει στους ανθρώπους. Φοβισμένο ρωτάει ένα αστέρι πώς να φτάσει στη Γη.

-«Θα σου δείξω προς τα πού να πας, αλλά πρώτα θα πρέπει να ακούσεις το μύθο μου» του είπε το αστέρι.

-«Τουλάχιστον δεν με έδιωξε» σκέφτηκε τ' Όνειρο και τι να κάνει, έμεινε να το ακούσει.

-«Μια φορά κι έναν καιρό, τα πολύ παλιά τα χρόνια, ήταν δύο αδέρφια, ο Πλούτος και ο Βοώτης» άρχισε να λέει το αστέρι. «Ο πατέρας τους μοίρασε και στους δύο την περιουσία του δίκαια. Όταν όμως πέθανε, ο πανούργος

Πλούτος πήρε τα πάντα από τον αδερφό του και του άφησε μόνο δύο βόδια. Ο Βοώτης δεν απογοητεύτηκε διόλου. Για να ξεπεράσει τις δυσκολίες στην καλλιέργειας της γης, επινόησε το άροτρο και το έξεψε στα βόδια του.

Έτσι όργωνε τη γη πιο γρήγορα από όλους τους ανθρώπους! Δεν θέλησε ποτέ να πάρει πίσω τα πλούτη που του έκλεψε ο αδερφός του, αν και είχε την ευκαιρία. Δεν ήθελε τα χρήματα να καθορίζουν τις σκέψεις και τα συναισθήματά του. Όταν γέρος πια πέθανε, ο Δίας τον έκανε αστερισμό κι εγώ μικρό μου όνειρο είμαι το πιο λαμπρό αστέρι του. Αρκτούρο με λένε και στέκομαι εδώ στην ουρά της Μεγάλης Άρκτου, που είναι το αλέτρι του κύρη μου!»

- «Ο Πλούτος με την απάτη κέρδισε χρήματα, ο Βοώτης όμως με την καλοσύνη, την εξυπνάδα και την εργατικότητά του, κέρδισε την αγάπη θεών κι ανθρώπων και μια θέση στον ουρανό» σκέφτηκε το Όνειρο και θαύμασε!

- «Και προς τα πού να πάω τώρα;» ρώτησε.

- «Από κει...» του έδειξε ο Αρκτούρος.

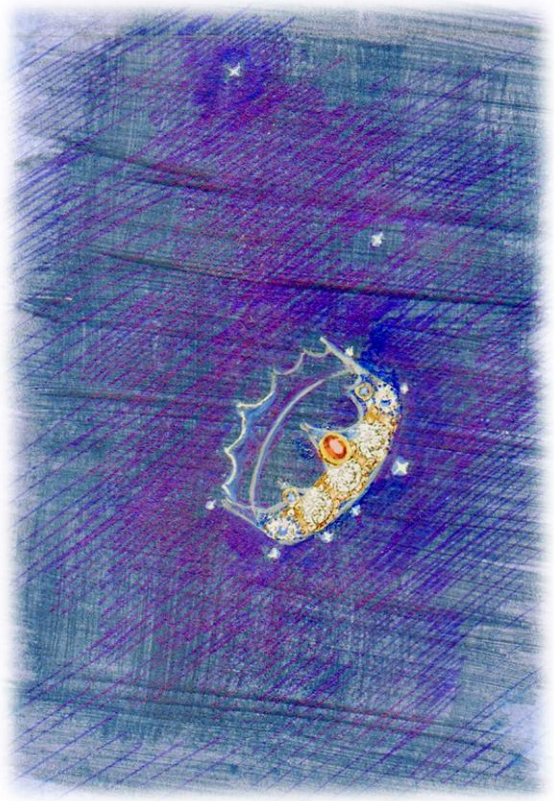
Δρόμο παίρνει, δρόμο αφήνει το Όνειρο στον ουρανό και νύχτες μετά βρίσκεται μπροστά σε άλλο αστέρι!

- «Πώς θα πάω στη Γη;» το ρώτησε.

- «Θα σου δείξω προς τα πού να πας, αλλά πρώτα θα πρέπει να ακούσεις το μύθο μου» είπε το άστρο. Και τι να κάνει τ' Όνειρο, έμεινε να το ακούσει:

-«Μια φορά κι έναν καιρό, τα πολύ παλιά τα χρόνια μια όμορφη βασιλοπούλα από την Κρήτη, η Αριάδνη, ήταν πάρα, μα πάρα πολύ στεναχωρημένη. Ο αγαπημένος της Θησέας, που τόσο πολύ τον είχε βοηθήσει, την εγκατέλειψε στη Νάξο κι έφυγε. Η θεά Αφροδίτη της έδωσε τότε για δώρο ένα

πανέμορφο στέμμα, που είχε φτιάξει ο Ήφαιστος. Της είπε πως ο θεός Διόνυσος διέταξε τον Θησέα να την αφήσει εκεί και πως επρόκειτο να την παντρευτεί ο ίδιος. Έτσι η Αριάδνη έγινε αθάνατη σύζυγος του Ολύμπιου θεού, ενώ το στέμμα της έγινε ο αστερισμός του Βορείου Στεφάνου κι εγώ το πρώτο του άστρο! Μαργαρίτη με λένε».

- «Η Αριάδνη στεναχωριόταν επειδή ένας θνητός άντρας την παράτησε, δεν ήξερε όμως πως ένας θεός την είχε ερωτευτεί!» είπε το Όνειρο, καθώς σκεφτόταν πως κανείς δεν ξέρει τι εκπλήξεις μπορεί να του επιφυλάσσει η ζωή.

- «Και προς τα πού θα πάω, για να βρω τη Γη;» ρώτησε.

- «Από κει...», του έδειξε ο Μαργαρίτης.

Δρόμο παίρνει, δρόμο αφήνει το Όνειρο στον ουρανό και νύχτες μετά βρίσκεται μπροστά σε άλλο αστέρι!

-«Πώς θα πάω στη Γη;» το ρώτησε.

-«Θα σου δείξω προς τα πού να πας, αλλά πρώτα θα πρέπει να ακούσεις το μύθο μου». Ε, τι να κάνει τ' Όνειρο;

-«Μια φορά κι έναν καιρό, τα πολύ παλιά τα χρόνια έγινε ένας μεγάλος γάμος. Ο Πτολεμαίος, φαραώ της Αιγύπτου, παντρεύτηκε την πεντάμορφη Βερενίκη. Την άλλη

μέρα όμως την άφησε και πήγε στον πόλεμο. Αυτή έκανε τάμα στη θεά Αφροδίτη τα μακριά μαύρα μαλλιά της, για να επιστρέψει ο άντρας της σώος και ασφαλής κοντά της. Όταν ο φαραώ γύρισε νικητής, αυτή έκοψε τα μαλλιά της όπως είχε υποσχεθεί και τα πήγε στο ναό της θεάς, στο ακρωτήριο Ζέφυρος. Την επόμενη μέρα οι θεοί έβαλαν την υπέροχη κόμη της ανάμεσα στα αστέρια. Εγώ είμαι το πρώτο αστέρι στην Κόμη της Βερενίκης» του είπε.

- «Πόσο καρτερικοί γίνονται οι άνθρωποι όταν ταιριάζουν και πόσο πολύ αγαπήθηκαν αυτοί οι δύο!» συλλογίστηκε το Όνειρο.

«Και από πού θα πάω τώρα για να φτάσω στη Γη;» ρώτησε.

- «Από κει...» του έδειξε το άστρο.

¶

Αυτό γινόταν αρκετές εβδομάδες τώρα και είχε μάθει ένα σωρό μύθους, αστέρια και αστερισμούς!

Στον τόπο μας είχε ήδη γίνει καλοκαίρι, όταν το Όνειρο βρέθηκε μπροστά σε ένα πολύ όμορφο αστέρι!

- «Θέλω να μου δείξεις το δρόμο για τη Γη και είμαι όλο αυτιά να ακούσω το μύθο σου!» του είπε.

- «Ορίστε;» απόρησε το άστρο.

- «Μετά από τόσο καιρό έμαθα πια. Πες μου το μύθο σου, πες τ' όνομά σου και δείξε μου ποια κατεύθυνση να πάρω για να βρω τη Γη. Άντε, βιάζομαι».

Το αστέρι το κοίταξε με συμπάθεια και του χαμογέλασε.

-«Είμαι ο πρώτος αστέρας του Κενταύρου», του λέει. «Δεν θα σου πω τίποτα για μένα. Θα σε στείλω στη Γη, στο μέρος που γεννήθηκε ο μύθος μου. Θέλω μόνο να ξέρεις πως τ' αστέρια είμαστε στον ουρανό, για να δείχνουμε στα όνειρα τον δρόμο τους. Για να σας βοηθάμε να φτάσετε στους

ανθρώπους. Η αγάπη που πλημμυρίζει το Σύμπαν είναι αυτή που μας κρατάει στη θέση μας. Και να θυμάσαι πως ένα αστέρι σβήνει, όταν οι άνθρωποι σταματήσουν να λένε το μύθο που το γέννησε. Λιγότεροι μύθοι, λιγότερα άστρα. Άρα... λιγότερα όνειρα...»

Αυτά του είπε μόνο και το έσπρωξε περίτεχνα με χάρη και δύναμη προς τη Γη μας.

- «Δεν είχα σκεφτεί ποτέ μου γιατί σβήνουν τ' άστρα! Για φαντάσου!» είπε από μέσα του το Όνειρο, καθώς άρχισε να βλέπει τη Γη!

Ω

Ω ναι! Σε λίγο θα μπορεί να πει στους ανθρώπους όλα όσα έμαθε και κυρίως πως είναι καταδικασμένοι να ευτυχίσουν, αν πορεύονται στη ζωή τους με αγάπη κι αλληλεγγύη! Όταν όμως πλησιάζει στην ατμόσφαιρά της, αρχίζουν τα δύσκολα.

Αισθάνεται μια πολυυυυύ μεγάλη

ζάλη. Έτσι όπως περιστρέφεται στον αέρα, τα χάνει και νιώθει να λιποθυμά!!

Πέεεεφτειiiiiii... Ωωωωωωωωππ!

Η ξύστρα πετάχτηκε τρομαγμένη από τον ύπνο της..

- «Ουφφφφφ! τι περίεργο όνειρο ήταν αυτό που είδα,» σκέφτηκε ταραγμένη...

μ

Η δικαίωση του Ονείρου

Την ίδια ώρα η Λίνα άρχισε να τεντώνεται χουρχουρίζοντας επάνω στο παγκάκι. Σιγά σιγά, βαριεστημένα, έτριψε τα μάτια της και ξύπνησε. Πριν καλά καλά προλάβει να συνέλθει από τον ύπνο, βλέπει δίπλα της λιπόθυμο το Όνειρο που έπεσε από τον ουρανό!

Μια κοπέλα, η Ράνια, που πέραγε από κει, έτρεξε αμέσως δίπλα του.

-«Είσαι καλά;» το ρωτάει. Αυτό είναι τόσο ζαλισμένο από τις σβούρες που έκανε μέχρι να φτάσει στη Γη, που δεν μπορεί να απαντήσει. Η Ράνια το βάζει να ξαπλώσει στο παγκάκι και τηλεφωνεί αμέσως στην Αγγέλα, μια φίλη της νοσοκόμα, η οποία έρχεται, του δίνει τις πρώτες βοήθειες και το πάει κατευθείαν στη γιατρό. Στη Βίκυ. Αυτή το παίρνει στην αγκαλιά της, το ζεσταίνει, το συνεφέρει και το ακουμπάει απαλά στο μαξιλάρι ενός μικρού παιδιού, για να του κάνει συντροφιά όταν θα κοιμηθεί.

Σε λίγη ώρα το Όνειρο αρχίζει να αρμενίζει μέσα στον ύπνο του μικρούλη. Τον πήρε και τον πήγε πίσω στα πολύ παλιά τα χρόνια κι άρχισαν να ανεβαίνουν μαζί, ψηλά στον Ταΰγετο.

Όση ώρα περπατάνε, το Όνειρο μικραίνει.

Σε ένα ξέφωτο συναντούν μια όμορφη κοπέλα. Πριν όμως προλάβει ο μικρός να τη δει καλά, ένας κύκνος πανικόβλητος τάραξε την ηρεμία του τοπίου. Προσπαθούσε να σωθεί από έναν μεγάλο αετό που τον

κατεδίωκε. Πετάγματα, φτερά παντού, τρέξιμο με τα πόδια, σκόνη, αγωνία! Ο κακός χαμός έγινε στον ύπνο του μικρού. Τελικά ο κύκνος ξέφυγε. Αργότερα είδε την κοπέλα -Λήδα ήταν το όνομά της, του είπε το Όνειρο- να τον κρατάει τρυφερά στην αγκαλιά της. Μιαν αστραπή έσκισε το σκοτάδι και όλα γύρω εξαφανίστηκαν από τα μάτια του!

- «Πώς ήξερες το όνομά της;» ρώτησε ο μικρός.

- «Όλα τα ξέρω κι αυτό που είδες ήταν ένα κόλπο», του είπε.

«Ο Δίας θέλησε να βρεθεί με τη Λήδα και μεταμορφώθηκε σε κύκνο, γνωρίζοντας την αγάπη της γι' αυτούς. Έβαλε μάλιστα και την Αφροδίτη να μεταμορφωθεί σε αετό και να κάνει τάχα πως τον κυνηγάει. Ήταν σίγουρος πως η κοπέλα θα προσπαθούσε να σώσει τον κύκνο. Έτσι κατάφερε να μπει στην αγκαλιά της. Από αυτόν τον έρωτα γεννήθηκαν οι δίδυμοι Κάστωρ και Πολυδεύκης κι αργότερα η Ωραία Ελένη. Έλα να σου δείξω», είπε τ' Όνειρο και μεριάς βρεθήκαν στην κορφή του βουνού. «Βλέπεις αυτά τ' αστέρια που είναι σαν σταυρός; Σχηματίζουν τον αστερισμό του Κύκνου. Αυτός είναι ο Ντενέμπ», του έδειξε «κι αυτός πιο ανατολικά είναι ο Αλταΐρ, που μαζί με αυτά τ' αστέρια εκεί σχηματίζουν τον αστερισμό του Αετού».

Όση ώρα μιλάνε, το Όνειρο συνεχίζει να μικραίνει.

- «Έλα πάμε» του είπε και πέταξαν ξανά πίσω στο χρόνο. Πήγαν στα πολύ παλιά τα χρόνια, τότε που ο θεός Ερμής πήρε το όστρακο μιας χελώνας κι έφτιαξε μια λύρα!

-«Παίζοντάς την, έβγαζε εκπληκτικούς ήχους και τραγουδούσε για έναν άλλο έρωτα του Δία, με τη Μαία αυτή

τη φορά, φανερώνοντας έτσι και τη δική του θεϊκή γέννηση. Αυτή η λύρα έγινε αστερισμός και η μουσική της κατακλύζει όλο το ουράνιο στερέωμα.» Έδειξε στον μικρό τον Βέγα, το πρώτο της αστερί και κάθισαν αρκετές ώρες, να απολαύσουν τη μουσική που ακούγεται στο Σύμπαν!

Όση ώρα κάθονται, το Όνειρο μικραίνει διαρκώς.

-«Κοίτα καλέ μου φίλε. Ο Ντενέμπ, ο Βέγα κι ο Αλταΐρ κάθε καλοκαίρι σχηματίζουν αυτό το τρίγωνο στον ουρανό. Κι αυτός δίπλα στη Λύρα είναι ο Ηρακλής» του είπε το Όνειρο που είχε γίνει τόσοοοοο δα μικρό.

«Έκανε πολλούς άθλους, θα τους μάθεις στο σχολείο σου. Να το θυμάσαι Μάριε. Σα μεγαλώσεις, να κοιτάς ψηλά στον ουρανό και να αγαπάς τα όνειρά σου. Έτσι θα γίνεις γερός και δυνατός σαν τον Ηρακλή» είπε και μόλις που πρόλαβε να τον αποχαιρετήσει, πριν εξαφανιστεί.

Σε λίγο ο μικρός Μάριος ξυπνάει, μετά από μια σοβαρή εγχείρηση στο νοσοκομείο. Είναι πολύ ταλαιπωρημένος, μα είναι πλέον εντελώς καλά, ασφαλής, στην αγκαλιά της μαμάς και του μπαμπά του.

Ευτυχώς, οι τρεις κοπέλες κατάφεραν κι έσωσαν το όνειρό του.

- «Πού πάνε τα όνειρά μας όταν ξυπνάμε; Τι απογίνονται;» ρώτησε η ξύστρα.

-«Χμμ... Τ' άσχημα όνειρα γίνονται ονειροζύμαρο, πέφτουν μέσα στις Μαύρες Τρύπες του Διαστήματος κι εξαφανίζονται. Αυτές τ' αλέθουν, τα πλάθουν ξανά και ξανά μέχρι να τα κάνουν όμορφα και τα εμφανίζουν σε κάποια άλλη γειτονιά στο Σύμπαν» είπε το μολύβι.

«Τα γλυκά όνειρα όμως, όταν ξυπνάμε γίνονται ζωτικά! Την ημέρα ζωγραφίζουν στον καμβά της Γης τα νερά, τα φυτά, τα δέντρα, τα ζώα, τους ανθρώπους... Το βράδυ πάνε στους πόλους και πλένουν τα πινέλα τους. Χορεύοντας σε ένα ξέφρενο πάρτι, τα τινάζουν με δύναμη στον ουρανό για να στεγνώσουν. Έτσι εμφανίζεται το φως στο Βόρειο και το

Νότιο Σέλας!... Από τα χρώματα των πινέλων που σκορπίζουν τα ζωτικά στον αέρα.

Επειδή θέλουν -άκουσον άκουσον- θέλουν λέει το πρωί, αρχίζοντας η νέα μέρα, να είναι όλα τακτοποιημένα και έτοιμα για δουλειά!»

Η ξύστρα ήταν έτοιμη να ροχαλίσει.

-«Άντε, φτάνει πάλι απόψε. Κι αύριο θα 'χει νύχτα... Καλόν ύπνο ξύστρα και όνειρα γλυκά!» είπε το μολύβι κι αποκοιμήθηκε κι αυτό.

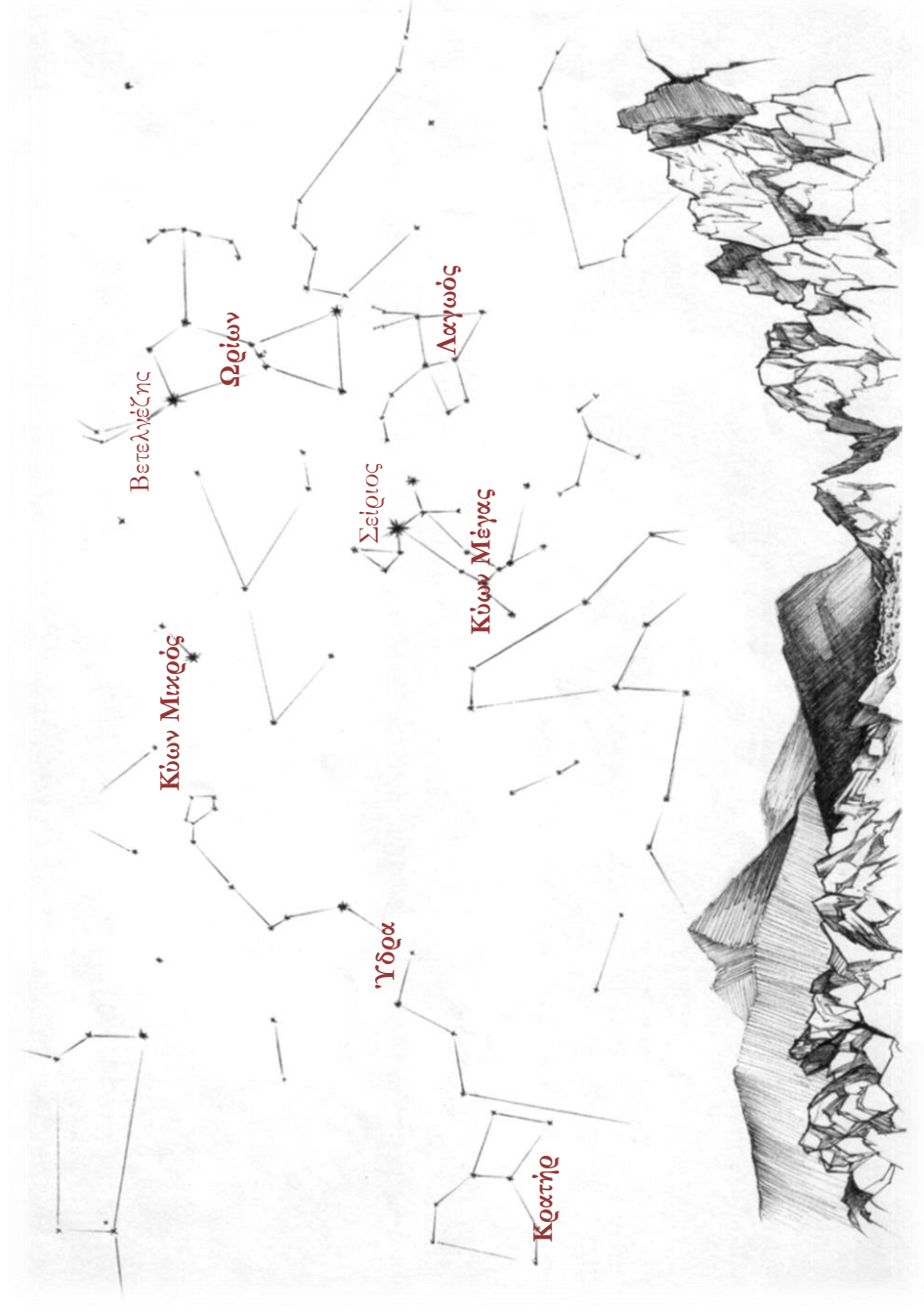
A circular collage of various images including a globe, a ship, a horse, a city, a child, a dog, flowers, and an elephant, set against a purple background. The collage is arranged in a circular pattern around a central globe. The globe shows the continents of Africa, Europe, and Asia. Surrounding the globe are various elements: a large red rose, a sailing ship, a horse, a city with a clock tower, a child, a dog, a bouquet of flowers, and an elephant. The background is a textured purple wash.

Τέλος

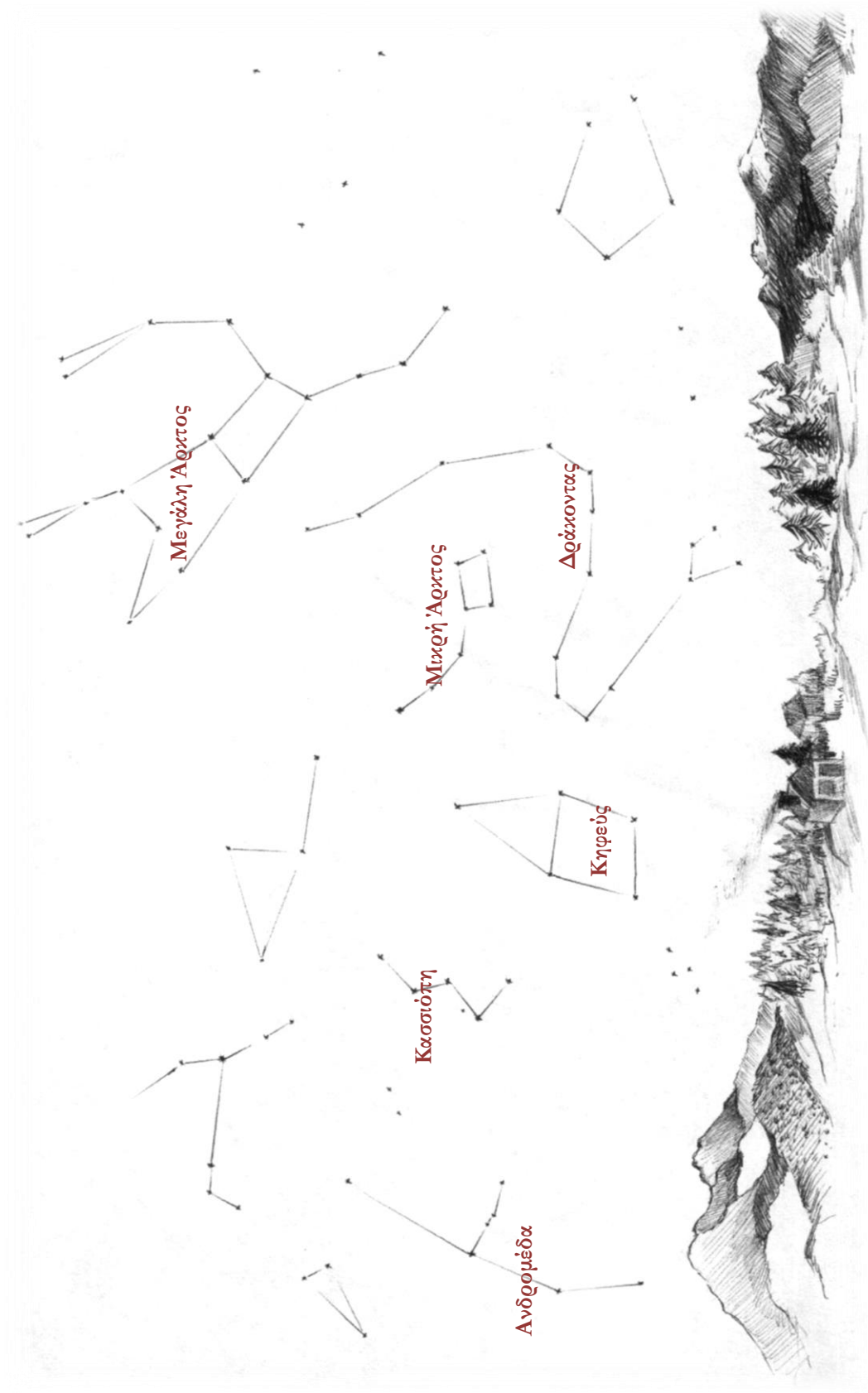
Χάρτες του Ουρανού

Ο ουρανός του Χειμώνα

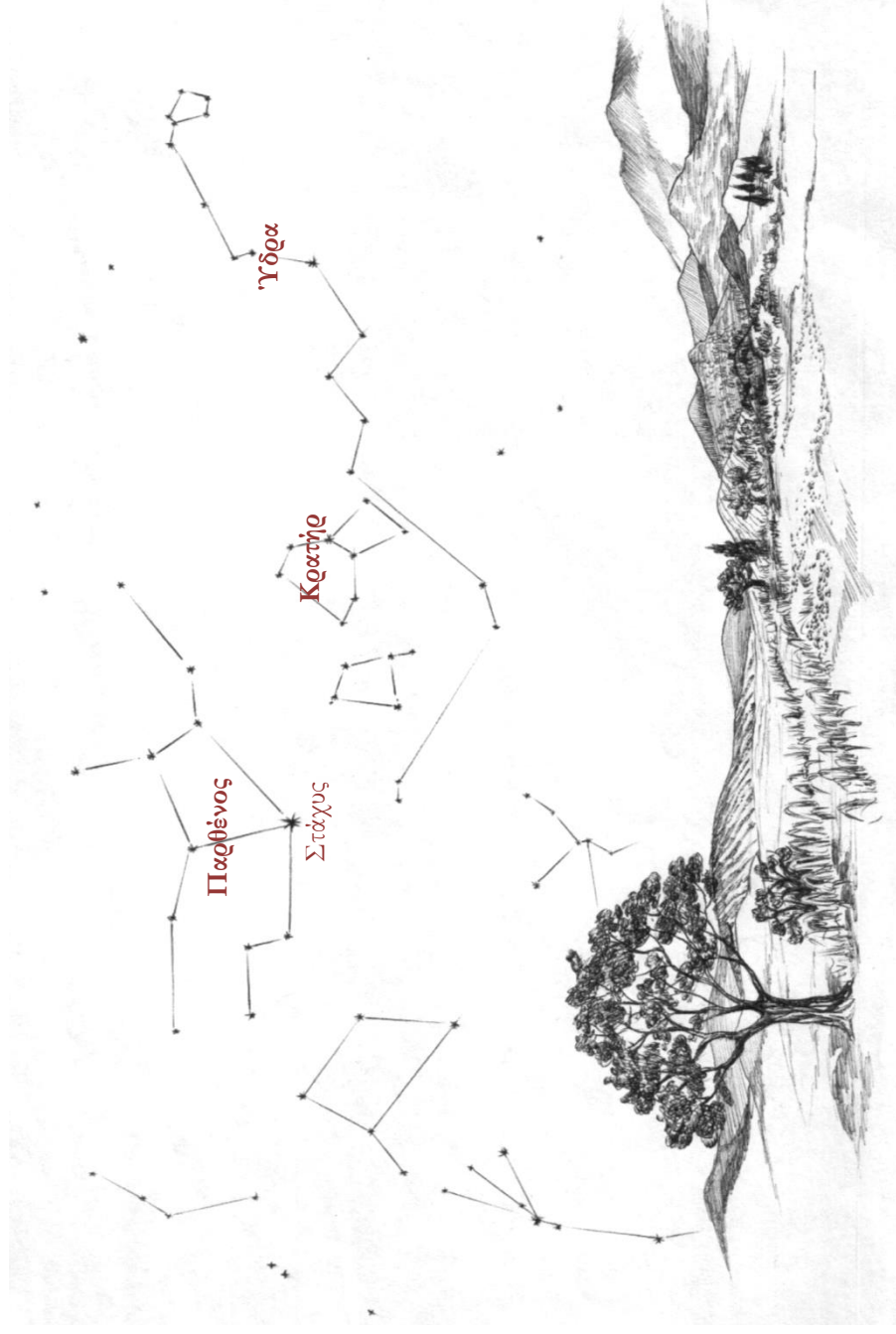

Κοιτάζοντας Νότια

Κοιτάζοντας Βόρεια

Ο ουρανός της Άνοιξης

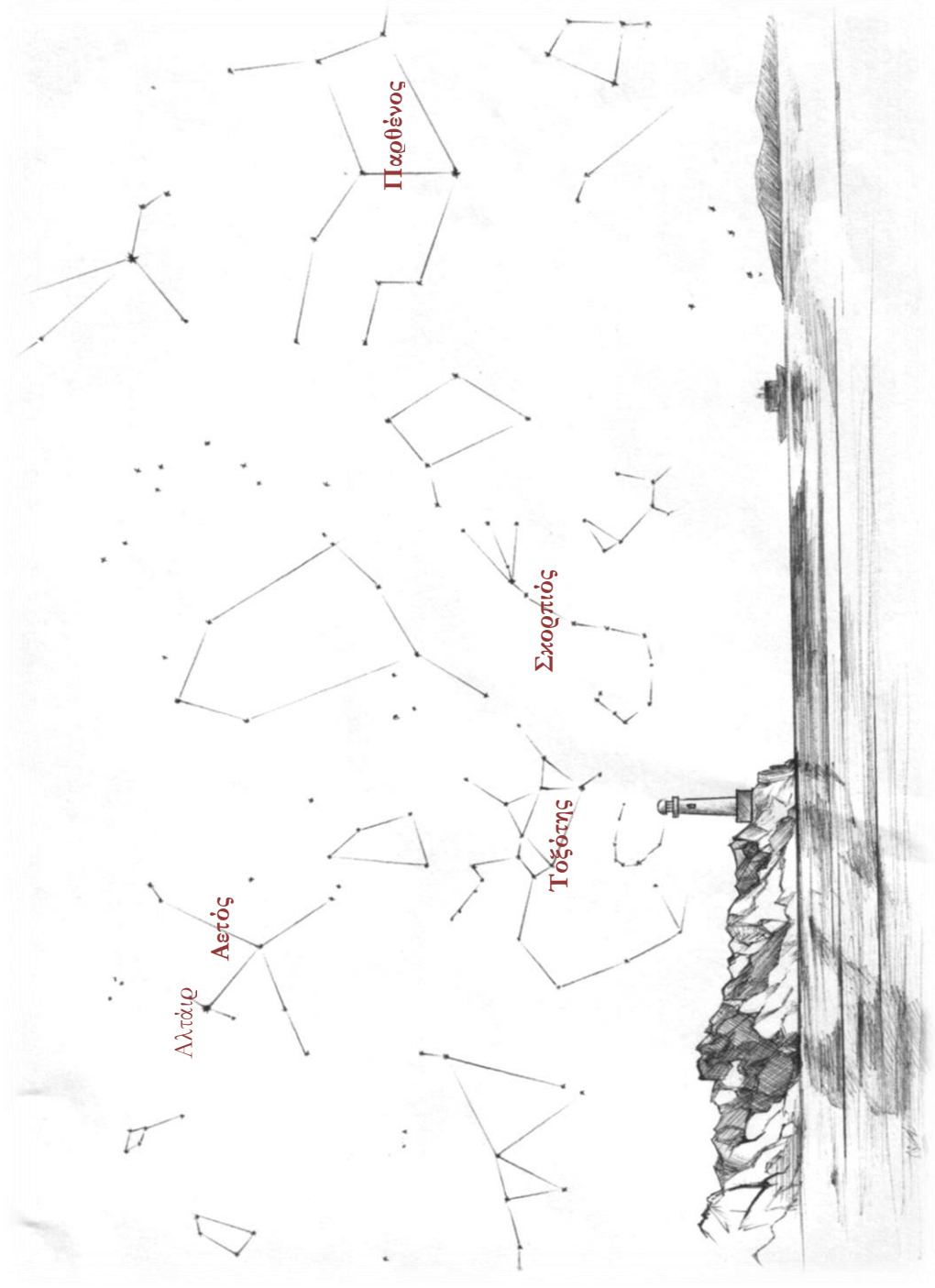

Κοιτάζοντας Νότια

Κοιτάζοντας Βόρεια

Ο ουρανός του Καλοκαιριού

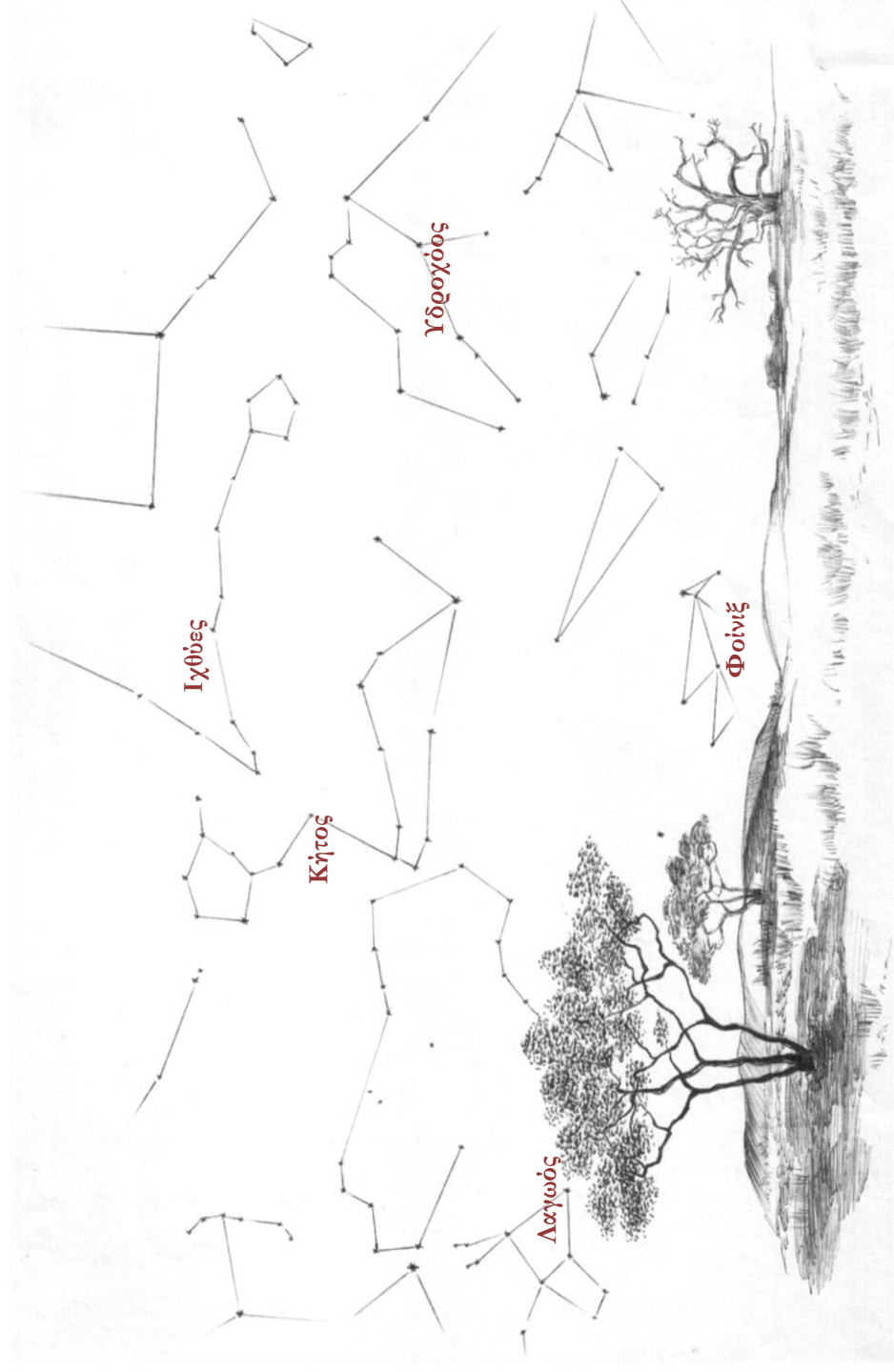

Κοιτάζοντας Νότια

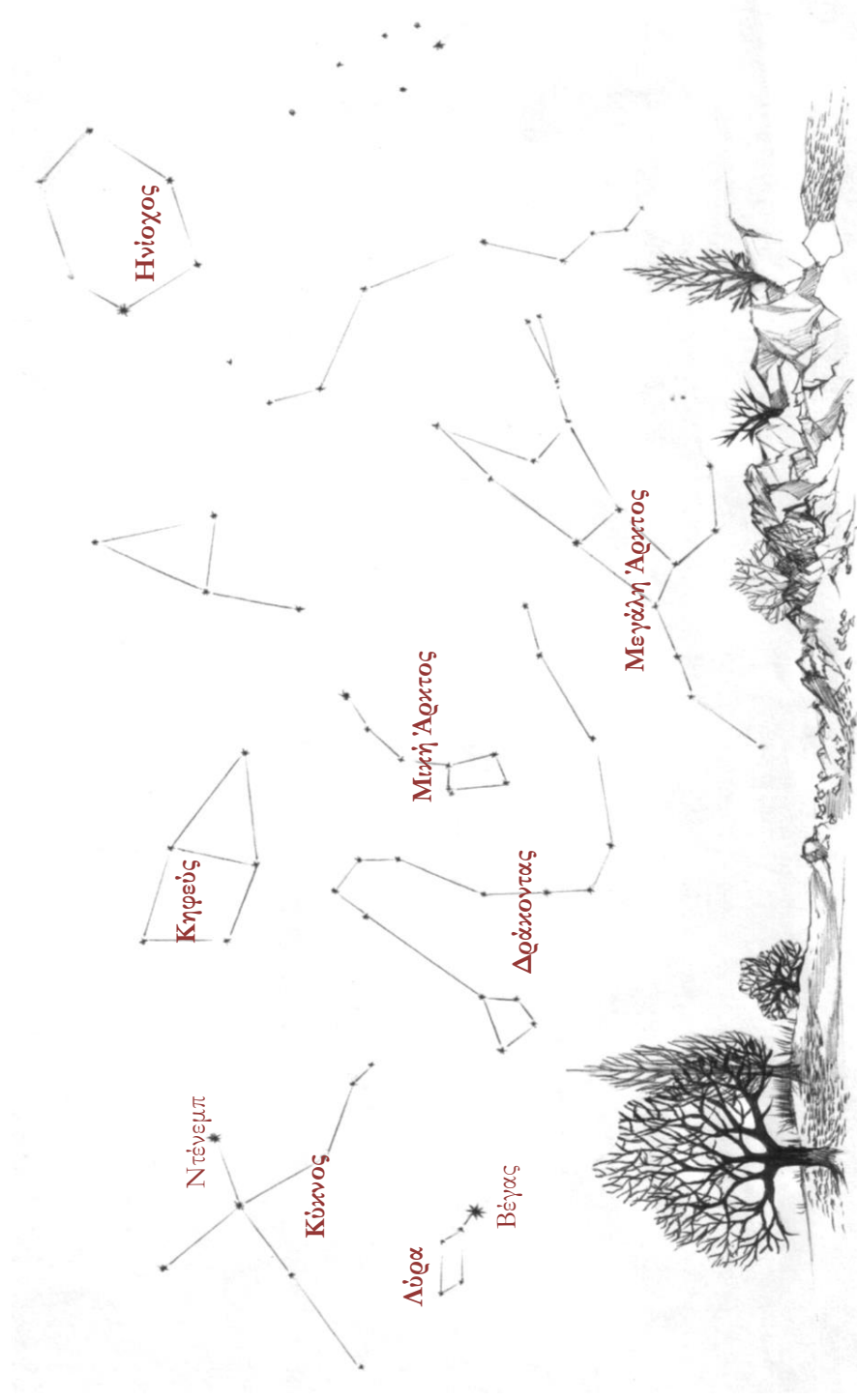

Κοιτάζοντας Βόρεια

Ο ουρανός του Φθινοπώρου

Κοιτάζοντας Νότια

Κοιτάζοντας Βόρεια

Η ξύστρα ενός συγγραφέα βιβλίων αστρονομίας κλωτσά την ανέμη, που στην κόκκινη κλωστή της είναι τυλιγμένα τα αστέρια τ' ουρανού με τη μυθολογία. Και το παραμύθι αρχίζει...

Μαζί με το μολύβι του μας ξεναγούν κάθε νύχτα στον έναστρο ουράνιο θόλο! Μια γάτα κι ένα παγκάκι, μια πυγολαμπίδα κι ένα βότσαλο, ένας σκαντζόχοιρος και δυο λίμνες και στο τέλος ένα όνειρο που ψάχνει το δρόμο του, μας εξηγούν γιατί πέφτουν οι μετεωρίτες, γιατί βρέχει, πώς καθιερώθηκε “η Ώρα της Γης”, τι στηρίζει τα άστρα στον ουρανό, γιατί είναι εκεί και πότε σβήνει ένα αστέρι. Αφουγκράζονται τη μουσική του Σύμπαντος, μας περιγράφουν πως λειτουργούν οι Μαύρες Τρύπες και πως δημιουργείται το φως του Σέλαος, ενώ παράλληλα μας διηγούνται τους αρχαιοελληνικούς μύθους των αειφανών αλλά και των κυριότερων αστερισμών της κάθε εποχής.

Ένα παραμύθι που οι ήρωές του ταξιδεύουν τρέχοντας μπρος πίσω στο χρόνο, από τις παρυφές της πόλης και τα περίχωρά της, από τον κάμπο και την κορυφή του βουνού μέχρι τα άστρα του Γαλαξία μας, για να ενισχύσουν και να μεταδώσουν το μήνυμα της αγάπης για τη γνώση, για τον πλανήτη μας και τους ανθρώπους!

